

Erkännande och erkännandepolitik är inte så vanliga begrepp i svenskan. Det används främst om att erkänna ett folk, en kultur eller en stat som i erkännandet av Palestina. Men det används också om att erkänna kvinnor, homosexuella och transpersoner som likvärdiga, och om att erkänna deras rättigheter. Här tar jag upp ett par aspekter av Sara Ahmeds queera kritik mot erkännandepolitik.

Erkännandepolitik riskerar att etablera det normala istället för att ersätta det med nya ordningar.

Erkännande kan till och med producera ojämlikhet. Sara Ahmed analyserar hur erkännande görs till en gåva från det etablerade till transpersoner och homosexuella, till immigranter och bruna. Erkännandepolitik gör vissa hemmastadda och andra till gäster, gäster som de hemmaboende erkänner och välkomnar.

Erkännandepolitik skapar plats vid bordet. De som ockuperar dessa platser hålls då också på plats. Att göras till gäst innebär att du hela tiden behöver hålla dig allert: vara artig, ordentlig och tacksam.

Ahmed menar att en queer revolution behöver avhysa huset. Skulle detta innebära att heteropersoner, svenskar, vita och medelklass behöver vräkas? Njaee, hon vänder snarare på det. Det är huset, bordet som är dukat för gästerna, det hemmastadda, som behöver vräkas. Trans, homo och bruna är inte gäster i någons hem. Den revolutionära lösningen är inte att ta över någons hus och slänga ut de som bodde där, en sådan revolution bevarar bara huset.

Queer revolution avhyser själva huset.

Per Herngren
2015, version 0.1

[Texter om Sara Ahmed](#) av Per Herngren.

Referens

Ovanstående text är utkast för boken *Mode & motstånd* av Otto von Busch och Per Herngren, 2016.